Ч. 210 (13.449). Львів, субота 12. серпня 1933. Opłata pocztowa uiszczona ryczałtem. Рік LIV.

ДІЛО

ВИХОДИТЬ ЩОДНЯ РАНО

РЕДАКЦІЯ І АДМІНІСТРАЦІЯ: Львів, Ринок ч. 10, II. пов.
Конто почт. щадн. 143.322.
Адреса для телеграм: „Діло“, Львів.
Головний Редактор приймає від 11—12 год. передполуднем.
Рукописів не звертається.

ПЕРЕДПЛАТА В КРАЮ:
Місячно 5·00 зол.
Чвертьрічно 15·00 „
Піврічно 30·00 „
Річно 60·00 „
ЗА ГРАНИЦЕЮ: В Америці 1 долар, Франції, Голяндії, Бельгії 20 фр. фр. Італії 7·50 зол., Німеччині 7·50 зол., Швайцарії 5 шв. фр., Чехословаччині 30 ч. к., Румунії 150 лей, Болгарії 7·50 зол., Австрії 7·50 зол.— Зміна адреси 1 зол.

Телеф. Редакції: 29-41.
„ Друкарні: 29-26.
В СПРАВІ ОГОЛОШЕНЬ ЗВЕРТАТИСЯ ДО АДМІНІСТРАЦІЇ.
ЦІНА ОДНОГО ПРИМІРНИКА 20 сот.

„Польща є оазою толеранції!...“

Львів, 10. серпня 1933.

„Докола українців затискається щораз сильніше залізний обруч. На Буковині панує смертельна тишина, спричинена спаралізуванням румунськими властями всякої зовнішньої діяльности українського населення. На Совітській Україні шаліє терор під знаком централізації і русифікації. На такому тлі Польща є без перебільшення оазою толеранції...

Таким коментарем закінчує сьогоднішня „Ґазета Поранна“ короткий зміст кількох останніх кореспонденцій „Діла“ з Закарпаття, при тому — очевидно — з приємністю зацитувала довивочно вирвані речення, що в найчорнішому світлі представляли тамошні відносини. Відсіль і самозадоволений висновок про оазу толеранції. Він покривається з тими ще найбільш „ліберальними“ польськими голосами, які скрізь розлягаються нині у польській пресі у звязку з подіями у Совітах, та які ми схарактеризували кілька днів тому. Загальний тон тих голосів такий: „бачите, скрізь вам українцям, ще гірше, ніж у Польщі, — тому ви повинні бути Польщі вдячні і покинути геть всі свої жалі та претенсії...“

Передовсім таке ставлення справи, при всьому своєму роззброюючому політ. примітивізмі, опирається на повному незнанню фактів і обставин в інших державах, поза Польщею, де живуть українці. Візьмемо наприклад те саме Закарпаття з ЧСР, яке дало притоку „Ґазеті Поранній“ виголосити з емфазою зацитоване в наголовку твердження. Автор згаданих кореспонденцій із Закарпаття представляв неґативні сторінки чеської політики та жалівся на ті течії у чехословацькому громадянстві, які зупиняють розвій української національної думки і помагають нашим національним ворогам (русофільство й вічне хитання поміж українським народовецьким та русотяпським напрямком). А проте ствердження великих труднощів, з якими мусить боротися українське національне відродження на Закарпатті і всі наші жалі до чеської влади з приводу тих труднощів та з приводу некорисних явищ соціяльно-економічного характеру, — все те не неґує передовсім одного величезного факту, що український національний рух на Закарпатті дістав взагалі змогу ширитися і на здорових основах кріпшати лише від часів переходу тої країни під владу ЧСР. Отже тут належать такі факти, як існування нині на Закарпатті ок. 600 українських народніх шкіл, 4 українські ґімназії, 3 українські вчительські семинарії, 15 українських виділових шкіл, кільканадесять захоронок, — і все те школи та установи державні, під кермою українських інспекторів. У тих школах є ріжні недостачі, деякі з них є ще в руках русофілів, існує все ще мовний спір, а проте нема ніякого сумніву, що вони виховують у швидкому темпі щораз нові кадри молодих свідомих українських інтеліґентів, кадри, яких там у часах Мадярщини — за виїмком нечисленних одиниць — зовсім не було... Фактом напр. є, що існує і свобідно працює там „руський“ — фактично український (москвофіли мають окрему кволу орґанізацію) — „пласт“. На всіх залізничих стаціях, на всіх печатках державних установ Закарпаття — скрізь двомовні написи: у чеській та українській мові, чим найкраще зазначує чеська влада назовні етнічний характер країни...

Колиж польська преса використовує українські критичні голоси для порівнань у некорисгь Чехословаччини та в користь українсько-польських відносин, то слід їй пригадати хочби найбільш побіжно вищенаведені факти і просити перевести порівняння: який був стан українського національно-культурного й політичного життя у Галичині перед приходом польської влади і який є тепер? Що сталося з українськими написами на всіх залізничих стаціях і державних будинках, з українським народнім шкільництвом, з учительськими семинаріями, з університетськими катедрами, з „Пластом“ і т. д. і т. д.?!

Коли можна повести порівнання поміж відносинами на Закарпаттю і в Галичині, то кожний обєктивний знавець історії обох країв мусить ствердити аксіомні правди: там нічого не було і тепер з трудом твориться нове, — тут дуже багато було і тепер з найбільшим трудом треба оборонювати щораз ліквідовані старі надбання...

Взагалі дивоглядні критерії застосовують польські публіцисти у своїх порівнаннях, які кажуть їм чванитись своєю толеранцією і правити українцям морали. Передовсім на Сході 15 літ шаліє найстрашніща революція, яка проявлялася в перших роках і віджила нині у формах, відомих лише за часів Джінґісхана, володаря монголів, і Атиллі, короля гунів. Кожний шануючий себе публіцист повинен взагалі соромитися порівнювати відносини й режім якоїнебудь правової европейської держави зі станом речей у Совітах. І коли до московських більшовиків не можна мати претенсій, можна лише боротися з ними їхніми методами і всіми можливими засобами старатися розвалити їхнє правління, то до всіх інших держав і режімів можна і треба мати претенсії, такі, які диктує саме почуття правовости та національно-політичної справедливости. З того титулу, що десь є „гірше“, не виливає морал потреби приноровлювати боротьбу за національні права і за можливости розбудови національних цінностей там, де є „ліпше“. Тим більше не випливає морал вречення з тих основних ідеалів, які існують незалежно від політичних обставин і можливостей боротьби!

У своїй наївній „порівнуючій“ арґументації польські публіцисти завсіди забувають теж — з ким вони мали і мають до діла. Ми вже вказали на прикладі Закарпаття, що чехи застали там майже аморфну етнічну масу, з якою не дуже треба було рахуватися. Наддніпрянщина перейшла в рр. 1917-20 період власної державности і геройських спроб ту державність втримати. Але тодішня визвольницька боротьба не обхопила широкі маси, які більше або менше оставали „невтральними“, байдужо приглядаючись як воює і гине національна армія. Той трагічний стан знаємо добре ми — і знають його москалі. Повстанчі зриви, які мали направити первісну байдужість, прийшли запізно, а врештою були знову нескоординовані й часто анархічні, не просичені державницькою ідеольоґією. І лише таке, ніщо інше, тільки таке психольоґічне підложжя українських селянських мас на Наддніпрянщині дозволило більшовикам розвивати свої експерименти, дозволило їм проводити ті експерименти при розмірно дуже невеликому спротиві населення, і врешті дало відвагу застосувати найбрутальніші методи терору проти найменших проявів окремішного національно-культурного руху.

Не можна, здається, мати ніяких сумнівів що колиб на Наддніпрянщині істнувала в масах національна свідомість галицького селянства; колиб істнувало там тутешнє почуття своїх прав і тутешнє почуття обовязку їх оборони, виплекане й загартоване від 1848 року — то й російсько-українська війна виглядала би інакше і навіть при українській воєнній проґрацій національна політика російських більшовиків булаб інша.

Ясна річ, що відносини за Збручем витворюють політичну ситуацію, яку мусять брати під увагу всі українці поза межами СРСР. Але виводити з тої нової політичної дійсности такий висновок, що треба припинити боротьбу за національну екзистенцію, за свої національні права, на тих землях, де є наскрізь національно-політично зрілими дві народні верстви, селянська й інтеліґентська, де національно-політична думка кристалізувалася у десятиліттях муравлиної праці, перейшовши потім етап 1918-19 року, і де вже на переломі 19. і 20. ст. істнували сильні фортеці духової і матеріяльної культури, — доходити до такого висновку є найбільшим абсурдом.

Тому радимо польським публіцистам зробити ревізію критерій, на підставі яких вони оцінюють нинішню всеукраїнську дійсність і зокрема українську дійсність у Польщі. У підстави нових критерій радимо покласти дві ідеї: 1) право нації і 2) проблему національної політики національно неоднородної держави. Коли будуть ясно сформульовані ці дві засадничі ідеї — буде менше наївности у принагідних псевдополітичних міркуваннях і менше непорозумінь.

ік.

Ще раз про „девятнацять літ тому“.

(Від нашого кореспондента)

Париж, 5. серпня 1933.

(=) Чи можна ще раз вернутися до теми нашого передостаннього допису, до невичерпаної теми „девятнацять літ тому“?*). Ми зупинились були першим разом на французько-німецькій частині цієї теми. Тимчасом англійсько-німецька її частина майже така сама важна. Булоб гріхом проминути її мовчанкою.

Перед нами кілька великих орґанів англійської преси вчорашньої дати, вчорашньої, тобто з 4. ц. м. В усіх них передові статті присвячені міркуванням про вступлення Анґлії у війну, яке доконалося в два дні після виповіді французько-німецької війни: ось чому й англійські роздумування про минуле, сьогоднішнє і завтрішнє, у звязку з 19-ими роковинами початку війни, появилися на газетному папері щойно вчора.

Коли стоїть перед нами вибір серед англійських газет, то очевидно й майже без вагання спиняєтеся на „Таймсі“.

Які думки викликали в першому орґані британської (тай світової) преси роковини 4. серпня 1914 року?

З нагоди роковин 1914—1933 „Таймс“ поставив ці дві дати одну обіч другої і надрукував статтю, в якій кожне слівце старанно розважене, і якої тон одночасно поважний і поміркований; стаття ця свідчить про глибоку журу, з якою стежить за розвитком подій в Европі політична еліта Великої Британії. Ґазета пригадує, що на початку 1914. року англійсько-німецькі взаємини, перейшовши в попередніх роках через кілька важких криз, були випружені і кращі ніж довго передтим. А проте істнували глибокі причини спору, для якого німецький наїзд на Бельгію був лише претекстом. Зміст проявів великої німецької політики останніх кількох років, щодо якого чимало видатних англійців (як льорд Гельдан) „робило собі ілюзії“, раптом вийшов у повне світло. „Англійці раптом зрозуміли понад усякий сумнів, що німецьке цісарство користувалося війною як засобом, знаряддям політики, так, що воно переносило на світову площину і методи застрашування і насильство, з помічю яких Прусія спершу заволоділа Німеччиною і якими згодом опрусіла Німеччина силкувалася запанувати над Европою“.

Зайва річ окремо зазначувати, що ми тут лише переповідаємо думки й вислови „Таймса“, не притакуючи їм, ані не осуджуючи їх від себе. Після цього застереження ідімо далі слідами англійських міркувань.

*) Гляди „Діло“ ч. 208. з 10. в. м.

Рішившися на війну, англійці дали доказ своєї традиційної впертости. В результаті німецьке цісарство розвалилося. Англія витала в перемозі порю кращих часів. Та ледви пройшло 15 років, а англійська громадська думка, занепокоєна, питається, чи перемога була справжня. „Німеччина 1933 року являється принаймні так само як 1914. року першою причиною европейського неспокою". Невже можна чвалитися перемогою своєї справи, коли вчорашній ворог, по суті своїй непоправлений, тим самим духом надиханий, вживає тих самих метод, що в минулому? „Виглядає так, що Німеччина лише тою самою, що 1914 року, погордою договорів і прав малих народів". Як тоді, так і тепер Німеччина наперемінну складає миролюбні заяви і підносить серджті протести. Як колись, вона раз лише холодом, раз жаром, щоби зужити ось так нерви своїх противників. Як колись, вона вщіплює у свою молодь віру, що інші народи дрілі до розкладу та що вона покликана відродити світ, накидаючи йому силою, коли треба, благодати німецької культури. Хто може й сумніватися, що це зусилля сьогодні ще кріпше ніж 1914. року? З приходом національного соціялізму дух хрестоносних походів подвоївся і розрісся до надзвичайних розмірів. У 1914. році „окруженість" була коником, на якому їздили німецькі журналісти, промовці, письменники; в 1933. році п. Ґебельс заповідає, що треба „розірвати залізне обруччя бойкоту, накинене Німеччині іншими народами". Англійська газета бачить у словах цих віднову тої самої політичної ідеї, яка лягла була в основі німецької політики перед 1914. роком.

Та навівши оськак зразки „застрашаючих схожостей між нинішнім часом і часом 1914. року, „Таймс" виводить так успокоюючі аргументи. Крайний націоналізм у сьогоднішній Німеччині виявляє на його думку „елєменти істеричної кволости" в порівнанні з твердою силою Німеччини цісарської. „Німецька політика не має за своїми плечима, як у 1914 р., найсильнішої армії світа"...

Як бачимо, єдино тільки у факті (чи може тільки у здогаді), що армія німецька нині заслаба, чи ще заслаба, бачить провідний орган британської політичної думки хвилеву забезпеку мира. В цьому, і не в чому іншому!

Тема для будуючих закаційних міркувань — нашим читачам, підчас літніх канікул...

Загрожена українська ґімназія!

Під увагу громадянству Коломийщини.

Як довідуємося, українська державна гімназія в Коломиї найшлась перед небезпекою ліквідації. Головна причина — мала фреквенція учнів. До найближчого шкільного року вписалося до I-ої кляси лише 15 хлопців. Цей стан піддав урядовим шкільним чинникам думку зачинити I. клясу, а за тим зліквідувати цілу гімназію, як „зайву". Звертаємося з покликом до всіх свідомих місцевих громадян, щоби подбали у коломийщині за те, щоби батьки використали новий обіжник куратора, який дозволяє складати вступні іспити також по феріях, і щоби вписалося до тієї гімназії бодай ще 20 дітей.

За право навчання дома!

Закон про устрій шкільництва з 11. березня 1932 р. вводить для дітей у шкільному віці від 7—14 літ шкільний примус, який можна виконувати а) в державній школі, б) у приватній школі, або в) дома відповідно до вибору батьків. Батьки, які бажають, щоби їхні діти виконували шкільний обовязок через навчання дома, повідомляють про це приналежну повітову Шкільну Раду.

Та буває, що деякі Повітові Шкільні Ради всупереч виразним постановам закону не приймають до відома таких повідомлень, а навіть на дотичних батьків накладають шкільні кари. Очевидно — в таких випадках треба своєчасно робити рекурси і т. зв. опозиції (спротиви).

Для прикладу наводимо одно таке відмовне рішення Повітової Шкільної Ради у Львові і рекурс та опозиції (спротив) проти нього.

Відмовне рішення.

Rada Szkolna Powiatowa we Lwowie.

L. 96/33 We Lwowie, dnia 21. kwietnia 1933.

Do Pana Wasyla Ptasznyka
w Dobrzanach.

Zawiadomienie z dnia bez daty o tem, że dzieci Pana Jarosław Włodzimierz i Olga pobierają naukę w domu, Rada Szkolna Powiatowa nie przyjmuje do wiadomości, gdyż nauka ta nie jest domowa, lecz nauka w prywatnym nielegalnem zakładzie naukowym, czego dowodem jest zgrupowanie dzieci różnych rodziców, osobny lokal przeznaczony na naukę i udzielanie nauki systemem szkolnym przez siłę kwalifikowaną.

Przeciwko niniejszemu zarządzeniu może Pan wnieść odwołanie przez Radę Szkolną Powiatową we Lwowie do Kuratorjum Okręgu Szkolnego we Lwowie w przeciągu dni 14, licząc od dnia następnego po doręczeniu.

Wobec powyższego zarządzenia wzywam Pana do posyłania dzieci Jarosława Włodzimierza i Olgę do właściwej szkoły publicznej powszechnej w Dobrzanach. Za nieposyłanie dzieci Jarosława Włodzimierza i Olgi do szkoły na mocy art. 34—38 ust. z dnia 23. 5. 1895 (Dz. ust. kraj. Nr. 57) skazuje Pana Rada Szkolna Powiatowa na grzywnę w kwocie 10 zł.

Nałożoną grzywnę należy zapłacić na ręce tamtejszej Zwierzchności gminnej do dni 14. Po upływie tego terminu kwota powyższa będzie ściągnięta w drodze egzekucji.

Przeciw zarządzeniu na grzywnę wolno Panu wnieść „opozycję" do Rady Szkolnej Powiatowej we Lwowie w przeciągu dni 8. od dnia doręczenia.

Przewodniczący R. S. P.
inspektor szkolny:
(W. Furmankiewicz).

Рекурс і опозиція проти того рішення.

Проти повищого рішення вніс п. Василь Пташник рекурс та опозицію такого змісту:

I. До Кураторії Львівської Шкільної Округи у Львові через Повітову Шкільну Раду у Львові.

Рішенням з дня 21. квітня 1931 р. ч. 98/33 Повітова Шкільна Рада у Львові не приняла до відома повідомлення, що діти підписаного громадянина Василя Пташника в Добрянах Ярослав, Володимир і Ольга побирають науку дома. Як причину навела — мовляв — це не є наука домашня, тільки нелегальна приватна школа, бо діти кількох батьків учаться нараз в окремій кімнаті та вчить їх кваліфікована учительська сила шкільним способом.

Проти цього рішення вношу

РЕКУРС:

Повище рішення суперечить статті 9. закону з 11. березня 1932 р. про устрій шкільництва (Д. З. Р. П. з 7. травня 1932, ч. 38, поз. 389), де нарівні поставлено виконування шкільного обовязку через побирання навчання: а) в публичній народній школі, б) в іншій школі чи в) дома. Вправді в другій частині тої статті є доповнення повищої основної законної постанови, а саме: „Міністр Віроісповідань та Освіти означує умовини, на яких науку в іншій школі або дома можна визнати за сповнення шкільного обовязку, а також установляє загрози до тих, що в цілости відтягаються від цього обовязку" — одначе того не можна пристосувати в цьому випадку.

Міністр Віроісповідань та Освіти ще не видав законного розпорядку до статті 9. закону з 11. березня 1332 р. і зокрема не означив умовин, на яких науку дома можна визнати за сповнення шкільного обовязку, — всеж таки мотиви Повітової Шкільної Ради у Львові на ту справу в цьому випадку треба вважати помилковими, а саме:

1) Передовсім обставина, що кількох батьків наймають собі за свої гроші спільного учителя чи учительку для своїх дітей, не є ніяким доказом, що це є не навчання дома — тільки нелегальне наукове заведення. Таж у теперішніх часах небувалої кризи і зубожіння населення одному батькові важко власними засобами вдержати учителя чи інструктора. По наших селах є давній звичай, що громадяни спільно обробляють поле (в тій цілі „спрягаються" ті, що мають по одному коневі), обсапують, обжинають і т. п. Чомуж не малиб спільно найняти собі учителя для своїх дітей? Те, що не один, а кількох батьків наймають собі спільно учителя чи інструктора, не змінює очевидно суті річи.

2) Обставина, що домашня наука дітей відбувається в окремій кімнаті, не є ніяким доказом, що це не є наука дома, тимбільше, що наука відбувається не в публичному будинку, тільки дійсно у приватній хаті. Окрема кімната призначена тільки тому, щоби інші особи, які крутяться по хаті, не розсівали уваги дітей при науці. Цеж другорядна, а не суттєва справа, чи домашне навчання відбувається у спільній, чи окремій кімнаті, в саді, чи в городі.

ФЕЙЛЕТОН „ДІЛА" З ДНЯ 12. СЕРПНЯ 1933.

ЛЕВ ЯСІНЧУК. 7)

НЮ ЙОРК.

Нюйорчани і їх походження. — Харчеві станиці. — Найбільша спальня світа.

Зрештою нюйорчани живуть зовсім мирним життям. Осеню 1931 р. була в „New York Times" така статистика: На тисячку населення припадає 125 дітей нижче шкільного віку, а 197 дітей ходить до ріжного роду шкіл, де їх учить і доглядає 7 учителів чи професорів. У цій тисячі є 275 жінок, які працюють дома (для себе і для рідні). Не всі можуть сидіти днем дома: 392 особи шукають заняття поза домом. З них біля 230 працюють при фізичному занятті (ремісники, обслуга, шофери), а решта — це умові працівники, що заняті по ріжних бюрах та у торговлі; 10 людей хорих лежить дома або в шпиталях, де їх доглядає 4 доглядачки (світські чи черниці). Останок це безробітні.

Чи супроти такої статистики можна згірдливо дивитись на нюйорчан? А зрештою — хто: то є ті нюйорчани?

На тисячу мешканців є заледви 228 людей роджених американців з американських батьків; або обоє, або одно з батьків 390 осіб приїхали до Ню Йорку з чужини, а 332 людей таки родились поза Америкою. Отже здебільша те Америка й має, що старий світ вислав.

Беручи під увагу барву скіри (расу), треба на тисячку нюйорчан зачислити 950 людей до білої раси, 48 до чорної, один китаєць, а один якоїсь іншої раси.

Це і є расове та суспільне обличча американської, а радше світової митрополії. Тут є й корінь цієї ріжноманітности нюйорської вулиці.

І деж це все дівається поза звичайним заняттям? — Коли це зима, то ночами в кінах, театрах, забавових льокалях, а то й на вулиці — пішо, чи в авті. В пополуднішню й вечірню пору повно людей по всіх ресторанах, головно бідніших, які часом роблять враження годівельної стайні, коли при довгих столах, що стоять одні за одними, позасідає безліч голодних, які похапцем перекидають у себе їду з тарілки.

Щоби собі уявити, як виглядає менше-більше нюйорський ресторан, вистане подати деякі цифри про те, що там зуживається. При 42 вул. є ресторан Дрейкса. Це собі середня харчівня, яку німець назвав би „Bürgeliches Restaurant", з багатьома сотками столів. У цьому ресторані варить тижнево 3.000 робітників для 42.000 гостей. Цей ресторан зуживає на тиждень 8.600 фунтів воловини, 1.700 ф. баранини, 7.000 ф. свинини, 3.400 штук дробу, 1.735 ф. риби, 1.725 ф. масла, 13.500 штук черепах, 825 ф. кави, 3.600 кварт молока, 2.800 кв. сметани, 28.800 штук яєць, 4.000 грибів, 28.000 устриць, 9.500 ф. бараболь, 300 ф. меду, 3.900 кварт суниць, 4.500 ф. цукру, 5.000 ф. чаю, 15.000 порцій крухого пляцка, 750 кварт мороженого, 222.000 булок, 1.700 тісточок, 11.520 бабок з кукурудзяної муки і т. д.

Але з ресторанів не всі можуть завсіди користати. Є такі, що заходять туди лише деськолись. Є такі, що навикли до „кафетерії", в якій треба себе самому обслужити. Дехто находить приємність у користуванні т. зв. „автоматом", у якому за 5 і 10 цт. дістане таку перекуску, яку спозобає собі через малу шибку, хоч теплі страви, приладжені в кухні, тут зовсім не дешевші, як у ресторані. А дехто мусить вистоювати годинами в черзі навіть серед ночі на перехресті вулиць і дожидати приїзду кухні, горнятка теплої зупи. Інші користають з улаждень „Армії спасення", а то й міських добродійних заведень.

Ми вже здавна навикли, що в Америці буває все найбільше. Навіть небувала світова економічна кріза мусіла виявити себе найбільшою в Америці. Очевидно, що й використовувані засоби для злагіднення цієї крізи — також найбільші в Америці, дарма, що до осени 1932 р це ділялося виключно на кошти суспільної добродійности. Ню-Йорк — це немов осередок безробіття й бездомности, як його наслідку. Тому й треба було містові щось і на це зробити (бо — як писали часописи — самих шкільних дітей голодувало 20 проц.). І воно зробило, побиваючи й під цим оглядом світовий рекорд, бо приладило найбільшу спальню в світі не так розміром (200 м. довжини і 20 м. ширини), як числом щовечірніх гостей — 1.712 осіб нараз.

Ця спальня приміщена в одному складовому домі пристані. Чотирма рядами стоять подвійні залізні ліжка (долішне й горішне) з пружинними матерацами, двома коцами, простиралом і подушкою. Ряд столиків на помості та низка електричних лямп, що звисають зі суфіту — це вся обстановка. Від 5. години пополудні починається рух під брамами входу до спальні. Натовп величезний. Зрештою — можна собі уявити, коли подумаємо, що в Ню-Йорку було 11 тисяч бездомних, а всі добродійні міські приюти можуть помістити всього 4.500 людей на нічліг.

3) Також закид, мовляв, це не є домашня наука, бо навчання відбувається шкільною системою — не видержує критики. Нині такі найрізнородніші системи навчання, що про якусь спеціяльну „шкільну" систему важко говорити, особливож при науці дома. Під поняття „шкільної системи" можна би хіба у крайному випадку підтягнути шкільну обстановку, ведення шкільних катальогів, видавання свідоцтв і т. п., а того всього в даному випадку нема. Самаж метода чи засоби навчання тут ні при чому.

4) Вкінці найбільше дивоглядний є закид, що науку веде кваліфікована учительська сила. Вправді вище наведений закон з 11. березня 1932 нічого не постановляє в тій справі, хто саме мав би вести навчання дома і тому можуть учити дома дітей кваліфіковані і некваліфіковані особи. Одначе можна би хіба зачислити батькам за заслугу, а не за провину те, що вони до навчання взяли саме **кваліфіковану** учительську силу. З того видно, як батькам дуже залежить на добрій науці їхніх дітей, як залежить їм на тому, щоби їхні діти не якбудь, але як мога найкраще виконували шкільний обовязок через дозволене навчання дома.

З огляду на вище наведені мотиви прохаю: скасувати рішення Повітової Шкільної Ради у Львові з дня 21. квітня 1933 ч. 98/33 і приняти до відома, що мої діти побирають науку дома.

Добряни, дня 4. травня 1933.

Василь Пташник, господар у Добрянах.

II. До Повітової Шкільної Ради у Львові.

ОПОЗИЦІЯ

Василя Пташника, господаря, замешкалого в Добрянах львівського повіту проти шкільної кари Повітової Шкільної Ради у Львові з дня 21. квітня 1933. ч. 98/33.

Я нижче підписаний, Василь Пташник, повідомив Повітову Шкільну Раду у Львові, що спіраючись на статті 9. точка 3. закону з 11. березня 1932 р. про устрій шкільництва (Д. З. Р. П. з 7. травня 1932 р. ч. 38, поз. 389) — подбав, що мої діти Ярослав Володимир і Ольга виконуватимуть шкільний обовязок через побирання навчання дома.

Повітова Шкільна Рада не приняла того повідомлення до відома і наложила на підписаного шкільну кару у квоті 10 зол.

Проти відмовного рішення у справі навчання моїх дітей дома я вніс умотивований рекурс до Кураторії Шкільної Львівської Округи, а проти наложення шкільної кари вношу отсим опозицію.

Рішення Повітової Шкільної Ради є безпідставне з тої причини, що стаття 9. вище згаданого шкільного закону передбачує накладання кар тільки до тих, що **„в цілости відтягаються від шкільного обовязку"**, себто від побирання навчання: а) в публичній школі, б) в іншій школі чи в) дома.

Мої діти **виконують** шкільний обовязок дома, тому нема законної підстави накладати на мене шкільну кару за невиконування шкільного обовязку.

З тої причини прохаю счеркнути наложену кару у квоті 10 зол.

Добряни, дня 4. травня 1933.

Василь Пташник, господар у Добрянах.

При одному з пятьох віконців зголошується бездомний відповідно до початкової букви свого прізвища. Якщо туди дібеться, поступаючи у звичайній тут „лінії", то одержує „число" і складає до переховку всі вартісні предмети. Ця легітимація дає право нічліжанові одержати перекуску вечором, яка для багатьох є одиноким денним харчем. На перекуску складається: 5 дкг. зупи з мясом, 1.8 дкґ. компоту, 2.4 дкг. солодженої кави й 4 кусники хліба. За це не платить нічого, тільки мусить обмити за собою посудину.

Покріпившися, йде нічліжан у своїй обуві до кімнати, в якій розбирається і свою одежу складає до залізної скрині, заосмотреної його числом. Відповідною машинерією ця скриня іде до десинфекції. З черги йде нічліжан до купелі, де одержує фляневу нічну сорочку й ручник і йде перед лікаря для ствердження його здоровля. Відти вже просто до ліжка. Таку дорогу мусить відбути кожний гість цього готелю, хочби він був тут навіть і щодня. Тому, що тут нема ніякої мебелі, в яку можна би сховати обуву, нічліжани вкладають у черевики ніжку від ліжка, а це викликує місцевий жарт, що — мовляв — ліжка тут обуті.

Колись бували тут тільки денні робітники, які в більшій мірі тратили працю. Але згодом криза захопила всякі верстви і стани. Сьогодні є там уже й фахові робітники та працюючі інтелігенти.

Нема що й пер[illegible]онувати, яким добродійством є того ро[illegible] заведення. Але поминувши фахових волоки[illegible] і неробів, певно багато з тих, що користають з такого добродійства, воліли би мати працю і змогу оплатити собі своє мешкання.

Повітове Свято У. М. Х. в Турці.

Величаве свято. — Приїзд Преосв. Йосафата. — Архієрейська Служба Божа. — Похід і дефіляда. — Академія. — Кільки уваг.

В неділю 6-го ц. м. відбулося в Турці над Стриєм велике Свято Христа при участи понад 20 тисяч учасників. Свято це пройшло під кожним оглядом величаво.

Уже від першого розсвітку почали плисти з Турку юрби учасників із усіх закутин цього великого, одначе „людьми забутого" повіту. В 9-ій годині приїхав автом Преосв. Йосафат, а в 10-ій год. почалася на великій площі за цвинтарем полева архієрейська Служба Божа в присутности 60 священиків. Заприсяження учасників на вірність Христові довершив сам владика. Справді могутне і незабутне враження робив цей 20-тисячний ліс чорних, спрацьованих бойківських рук, витягнених у присязі.

В год. 2. рушив похід вулицями міста під церкву, де владика приняв дефіляду. Похід вів аж під церкву сам владика, окружений здисциплінованими рядами молоді в дуже гарних національних строях (із далеких Лужка Горішнього і Бусовиськ). На окрему згадку, із причини рівного маршу, гарного строю і т. д. заслужили отсі села, які взяли участь у поході: Михнівець (парох о. Канда), що своїм маршом, гарним, одностайним строєм і великим, найгарнішим національним прапором вибився безконкуренційно на перше місце у всьому поході. Дзвіняч, Вовче, Ісаї, Ільник, Ясінка В., Яблінка Нижна, Комарники і Ластівки. Інші села йшли також у порядку. Вину за те, що не всі учасники брали участь у поході та що кількатисячна юрба „марудерів" вносила деякий хаос в організування походу, а опісля хаотично тиснулася пішеходами, треба розложити рівномірно на тих душпастирів, яких парохіяни йшли незорганізовано, та на впорядчиків. Похід тревав 50 минут і взяло у ньому участь кільканацять тисяч осіб. Після дефіляди похід розвязався.

Свято закінчилося святочною академією в домі „Просвіти", яка почалася в год. 5. і на якій був теж присутній епископ Коциловський в окруженні духовних достойників. На окрему згадку із тієї академії заслуговують виступи турчанського мішаного хору під дир. п. Горечка, діточого хору захоронки С. Служебниць у чудових національних строях, вступне слово д-ра Марціва, реферат ігумена ЧСВВ в Лаврові о. Соколовського та зокрема гостина нашого тенора д-ра Тисяка, який здивував цим разом навіть тих, які його добре знають із концертової салі і своїми піснями при акомпаніяменті п-ни Мирусі Вишницької здобув собі загальне признання. На закінчення виголосив ще коротку промову еп. Коциловський, що мав теж відповідну проповідь до народу на площі. Другу проповідь на площі виголосив о. Й. Ільницький.

На маргінесі цього свята годиться сказати ось-що: Турчанщина — це національно незвичайно надійний і богатий повіт ін потенція. Дивлячись на інтелігентну молодь із Лужка і Бусовиськ, на рослих та здисциплінованих михнівчан і т. д., бачили ми ці велитенські можливости національного розвитку, які наразі в турчанському повіті тільки дрімають. Свято в Турці є ще одним доказом, яке велике моральне значіння та вартість має для нас Святий Рік.

Біля зорганізування цього свята трудилися голова Ділового Комітету д-р Марців, голова репрезентаційного Комітету о. декан Козбур, парох Турки о. Адріян Левицький, гімн. катехит о. Федевич і інші.

ит.

Буковина проти більшовицьких звірств.

Як повідомляє черновецький „Час", дня 7. ц. м. на запрошення ініціятивного комітету зійшлися відпоручники всіх українських установ на Буковині на жалібну нараду з приводу безпримірних більшовицьких звірств на Україні і вибрали комітет для підготовки протибільшовицького протесту та допомоги голодним на Україні. До комітету увійшли: голова д-р А. Кирилів, заст. голови: А. Завада, секретар I.: М. Атаманюк, секретар II.: В. Якубович, скарбник: А. Гривнк, редакційна комісія: д-р Л. Когут і Ю. Сербинюк. Крім того вирішено улаштувати: 1) панахиди по православних і гр.-кат. церквах, 2) протестаційне віче в Чернівцях. Час панахид і віча подасться до відома в пресі. Адреса комітету: Чернівці, вул. Петровича 4.

—o—

Процес у справі вбивства Голувка.

На основі рішення міністерства справедливости карний процес проти знивуватців убивства Голувка відбудеться в окружному суді у Самборі. Речиця розправи, що відбудеться у вересні, ще не визначено. На лаві обвинувачених засядуть: Олександер Бунїй, портієр пенсіонату СС. Служебниць у Трускавці, Мотика, знаний з останнього процесу за напад на почту в Городку, і Роман Барановський, студент політехніки, проти якого припинено слідство з приводу вбивства поліційного комісаря Чеховського. Акти слідства, що обіймають кілька томів, мають надійти з Варшави до Самбора в найближчих днях. Слідство спочиває в руках апеляційного судді для справ особливої ваги з Варшави, Йосифа Скоржинського, що у звязку з тією справою був перед кількома днями у Львові.

—o—

По широкому світі.

— Італійська повітряна ескадра під проводом ґен. Бальбо прилетіла до Лісбони.

— Президент Мачадо оголосив стан облоги на цілій території Куби.

— До Стамбулу приїхав Еріо в товаристві кількох членів французького парляменту.

— До Вердену приїхала прогулька заграничних старшин оглянути побоєвище зі світової війни.

— Французькі летуни Кодо і Росі вилетіли з місцевости Раяк у Сирії в напрямі Марсилії.

— Французькі летуни Кодо і Росі вилетіли з місцевости Раяк у Сирії в напрямі Марсилії. Вітам відлетять до Ле Бурже, де їх офіційно витатимуть.

Гаразди в більшовицькому раю.

Черновецький „Час" оголосив такого листа:

Поважаний Пане Редактор! Маючи на увазі розповсюдження комунізму у нашім селі, з якої причини і переведено труси і арештування кількох легкодумців, що дались на підмову до комунізму і щоби запобігти цьому лиху, прошу помістити у Вашім шановнім часописі лист, який я отримав від мого свояка з Харбіну з 15. травня 1933 р.:

Дорога рідне!

(Вилишаю поздоровлення і запити про всіх знакомих). На Ваш запит в листі, що дїється на Україні, то пишу Вам от що: В Росії і на Україні дуже тяжко жити. Нарід гине, як мухи від епідемії тифу, болезней і голоду. Люди вмирають з голоду на улицях Кива і інших городів. Нема хліба, нема барабол, нема ліків. Люди їдять траву, вибирають посаджену бараболю і їдять сиру. То саме дїється в Сибірі і у Владивостоці, куда тікав нарід.

Читайте це браття ґуцули, і не вірте нікому, що в СРСР добре, бо це нам пише не якийсь чужинець, а таки наш чоловік, зайшлий туда ще 1914 р.

Подав: *Іван Полянський.*

Ростоки, 6. серпня 1933.

—o—

Революція на Кубі.

ГАВАНА, 10. 8. ПАТ. Улицями Гавани кружлять поліційні самоходи зі скорострілами. Поліція дістала наказ острілювати всі зачинені склепи, бо з причини страйку пекарів населення міста вже два дні без хліба.

ГАВАНА, 10. 8. ПАТ. Всі важніші будинки і мости пильнує військо. Декрет Мачадо, що проголосив стан облоги, подає за причину цього розпорядку революційні заворушення, які мають на меті повалити теперішній лад.

Н. ЙОРК. Рузвельт оголосив відозву до населення Куби, закликаючи до припинення політичної боротьби. Відозву пояснюють так, що президент Мачадо повинен покинути Кубу.

До літньої резиденції Рузвельта в Гайд Парку прилетів спеціяльний висланник американського амбасадора в Гавані зі звітом про події на Кубі. В політичних колах Вашингтону напує погляд, що без інтервенції Америки не обійдеться. Розійшлася навіть чутка, що два американські воєнні кораблі впливули вже на територіяльні води Куби.

Ширіть наш часопис!

З природи й техніки.

НОВЕ ФОТОЕЛЕКТРИЧНЕ ЯВИЩЕ.

Г. Майорана говорив недавно перед паризькою Академією Наук про нововідкрите ділання світла на електричну струю. А саме Майорана перепускав через дуже тоненькі металеві плитки (з золота, срібла, платини, глину (алюмінія) і цини), що їх грубість рівна була від одної десятої до 2 сотих міліметра, електричну струю. Відтак підчас переплину струї насвітлював ці плитки проміннями, що походили з кварцової (ртутної) лямпи, або й зі звичайної жарівки. Підчас насвітлювання виявилося, що зі зміною натуги світла, яке освітлювало згадані металеві плитки, змінився теж електричний опір металевих плиток. Майорана є тої думки, що зміна електричного опору насвітлюваних металевих плиток має свою причину в безпосереднім діланні світла.

ВІК ДЕЯКИХ РОСЛИН І ЗВІРЯТ.

З рослин найдовше живе мамутове дерево, себто каліфорнійська ялиця-велитень, бо аж 4 до 5 тисяч літ; дальше йде кипарис з 3.000 літ. Тис живе від 2.000—3.000 літ. Ливанський кедр та каштан живуть біля 2 тисячі літ, бук, липа та дуб тисячу літ, тополя і ясень від 200 до 700 літ, ялиця, смерека та сосна 300 до 400 літ, виноград 30 літ, европейський галушник („альпейська фіялка“) 60 літ, вересіль 40 літ, золотий щедринець 30 літ, кислич та черниця 25 літ.

Зпоміж звірят найдовше живе великанський жермош, себто величезна черепаха з Атлянтійського Океану, бо 300 літ; щупак живе 250 літ, слон 150 до 200 літ, папуга 150, орел, суп та сокіл 110 літ, кінь, верблюд, осел і медвідь 40 до 50 літ, віл, лев, тигр, зебра та птахи-співаки 20 до 25 літ, серна, рен, коза й вівця 15 літ, самичка муравля 6 до 15 літ, самець кілька тижнів; собака, лис і кіт 10 до 12 літ; крілик 5 до 7 літ; щур і миш 3 роки; пчола („матка“) 2 до 5 літ; „трутень“ 4 до 5 місяців, мотиль 1 до 3 тижнів; личинка звичайної одноднівниці 2—3 роки, після виколення 4—5 годин.

ВСЕСВІТНЯ ВИСТАВА В ШИКАҐО.

Згадана вистава триватиме до 1. жовтня п. р. Зорганізували її у звязку зі століттям міста під кличем „Століття поступу“. Тереном вистави є шмат землі на 3 милі довгий між торговельною дільницею з озером Мічіґен та великий острів, получений зі сушею трьома мостами. Вистава має представити розвиток усіх ділянок техніки і знання, однак не покаже продуктів, а радше способи продукції. Величина будинків справді американська. Палата обіймає простір, що може помістити 8 тисяч людей. Передбачують кількість відвідуючих на 5 міліонів. Якщо вносити зі знимок будинків, то їхня архітектура не зовсім задовольняє европейський смак. Одначе безумовно, могутні вежі, освітлені неоновими прямовісними поясами, зроблять своє враження. Кошти будови покрила емісія акцій; преліміновані доходи значно перевищують витрати. Згідно з думкою організаторів економічна криза відбилася корисно на виставі: наслідком сильної конкуренції кількість виставців дуже велика, а кошти будови нижчі від нормальних.

А. Л.

З наших літнищ і живців.

Пишуть нам з Гребенова:

Допис з Гребенова про зменшену фреквенцію літників у цьому сезоні („Діло“, ч. 204) дав львівській „Ґазеті Поранній“ (число з 7. ц. м.) притоку написати статтю п. з. „Війна за костел у Гребенові“. У тій статейці „Ґаз. Поранна“ виступає з претенсіями до редакції „Діла“, яка прогрішилася тільки тим одним, що помістила згаданий допис без змін. Що більше! „Ґаз. Поранна“ хотіла би, аби редакція „Діла“ сама ще й „витолкувала парохіянам Гребенова нонсенс їх війни“ і сказала їм „Не робіть дурниць!“ Бо, мовляв, „якщо громада навіть стратить щось на парцелі (занятій неправно під будову костела), то відібє собі з процентом на літниках. Одначе „Діло“ того не скаже і ця подробиця виростає до значіння символу“.

Не знаємо, якби в подібному випадку поступила „Ґ. Пор.“ у відношенню до своїх польських земляків і чи в подібній ситуації давалаб їм таку пораду, якої вимагає від редакції „Діла“ в нашому положенні. З того, як „Ґаз. Пор.“ зреферувала наш допис у „Ділі“, ми набрали переконання, що з такою радою вона супроти своїх земляків не виступилаб. Бо якби редакція того польського органу мала була при писанні своєї статейки добру волю і кермувалась обєктивністю, то повинна була з простої приличности навести також ті факти шикан Гребенова ріжними чинниками, які наведені в кореспонденції „Діла“, і які причиняються без сумніву дуже значно і до відпорности населення і до зменшення у нас фреквенції літників. Усе те „Ґ. П.“ „переочила“, а зате розписалася про „війну за костел“, хоч ту війну населення Гребенова приняло з конечности, бо накинули йому її ті, що підступно, насильно і явно безправно загарбали прегарну громадську площу під будову костела, якого ніхто з автохтонного населення Гребенова не потребує.

Це ще очевидно не значить, що українське населення Гребенова виступає проти костела як такого. Не проти костела ми, а проти того, що його мають будувати на безправно загарбленій площі. Колиж ми не хочемо допустити до безправства і виступаємо проти нього, то за це спрсяглися проти нас всі сили, що не перебирають у засобах, аби нас тільки зломити.

І саме оттього не взяла під увагу редакція „Ґаз. Порանної“, не вважаючи за потрібне виступити в обороні топтаного права і нашої людської гідности. Тимсамим не має редакція тої ґазети морального права виступати ні супроти нас, гребенівців, ні тим більше супроти редакції „Діла“ зі своїми дивними претенсіями й порадами.

Наперед майте відвагу, панове, виступити проти безправства і всяких явно неморальних ходів, а тоді вже пишіть і свої поради!

О.

Гітлер іменував свого наслідника.

Часопис „Праґер Соціяль-Демократ“ довідується з Мінхену, що на конференції в Берхтесґадені з провідниками націонал-соціялістичної партії, де обговорювано справу створення нового сенату, в склад якого увійшли би тільки визначні партійні діячі, Гітлер передав своїм мужам довіря, передбаченим на членів того сенату, запечатаний лист, в якому встановляє свого наслідника на випадок своєї смерти.

—o—

Уряд диктує ціни в Америці.

Як повідомляють із Вашинґтону, американський уряд піддав ревізії гуртові ціни 784 товарів. На основі тієї ревізії будуть встановлені нові ціни і вартість доляра у відношенні до товарів. Уряд каже, що звишка цін деяких товарів є неоправдана та що ціни рільних продуктів є занизькі.

ГОРЯТЬ ФРАНЦУСЬКІ КОРАБЛІ.

На чердаку французького корабля „Форбен“ (містоти 7000 тон), що плив до Індокитаю, вибухла пожежа, що охопила весь корабель. На кораблі є залога 58 людей. Корабель є на Арабському Морі 600 миль від рога Ґурардафур у Томалії. Майже на тому самому місці м. р. згорів французький корабель „Жорж Філіпар“. Сигнали з горіючого „Форбену“ схопили голяндський та французький корабель і відплили на рятунок.

ФЕЙЛЕТОН „ДІЛА“ З ДНЯ 12. СЕРПНЯ 1933.

КОНСТ. МАЛИЦЬКА. 3)

Проходом по львівських вакаційних півоселях.

Пополудні тогоже дня вибираюся **до півоселі при св. Юрі.** Застаю всю дітвору на подвірю ліворуч — важаться. Є їх тут найбільше. Записаних 150, застаю 120 — 70 дівчат, 50 хлопців — з того шкільних дітей 80! Вік від 3—15 літ. При такому числі дітвори треба було поділити їх на три відділи: найменші захоронкові діти, старші дівчата школярки і старші хлопці. Відділ хлопців веде п. Мамчак, дівчатками опікується абсольвентка гімназії п. Ярослава Мигаль, якій помагає одна зі старших учениць. Багато дітей у народніх строях, бо сьогодні фотографувалися — а тепер важаться вже вдруге; перший раз важили їх з початком вакацій. Завтра будуть їх міряти: ріст, обем грудей, черева. Вислід важення й зіставлення з попереднім преґарні: усім дітям прибуло на вазі від 1—5 кг.! Видко, що послужив їм побут на півоселі. У всіх здоровий вигляд, повні личка, опалені плечі, руки, ноги. Не диво, перебувають цілий день на дворі, в юрському городі, на подвірю, а то ходять на проходи під Стрийський цвинтар і на Світезь, де купаються і плавають. На слотні дні мають старші бібліотечку, яку заснувала для них провідниця. Дівчатка мають теж тут свою щадницю, до якої зложили собі вже кільканацять золотих. Відберуть при кінці і будуть мати на перші шкільні потреби.

Приміщення юрської півоселі доволі невигідне. Старші хлопці гуртуються в домівці читальні, захоронкові діти і школярки у двох клясах дівочої школи ім. Грінченка, з яких навіть не винесли лавок, так що в лавках діти їдять і сплять і бавляться. Але на щастя перебувають найбільше на дворі.

Ось почувся заклик на підвечірок. Варять у у дотеперішній кухні для безробітних, яку на час вакацій припинили. Та сама п. Охримовичева, яка варила безробітним, тепер годує їх дітвору. Нема відпочинку трудячим рукам... У великих кітлах кипить солодка кава, яку діти так люблять, великі шматки смачного білого хліба пахнуть „золотим колосом“. Старші дівчата розносять каву в ринках та обділюють меншу дітвору, хлопці уставилися з горнятками гусаком впоперек подвіря до кухні. Скучно ждати, заки пані всім поналиває. „Заспівайте що!“ І десятка молодих голосів затягла незнану мені пісню про уланів. І мов стадо чорного гайвороня насунулися на душу спомини жахливої осени... Пють діти каву, не напються. Бачу, беруть другу, третю, ба й четверту „репетку“, як це воно тут називається. На здоровля їм, на великий виріст, на дужі сили, на перемогу!

Попоїли діти, дівчата попрятали в кімнатах і збираються домів. Та передтим ще йдемо помолитися до каплиці перед церквою св. Юра, яка тепер у ремонті. Здисциплінованими рядами стають праворуч найменші й дівчата з п-ою Мигаль, ліворуч старші хлопці з п. Мамчаком. Лунає пісня „О спомагай нас“, відтак ритмічно відмовлена молитва „Богородице Діво“ і знова спів „Боже єдиний, Боже всесильний“ бесторичним відгомоном об мури церкви і митрополичої палати. Приказ: Вліво зворот! — і вниз по узбіччю святоюрської гори задудніли сотки діточих жвавих, опалених ноженят.

*

П-ні Мудракова, опікунка захоронки на Левандівці, зволила ласкаво товаришити мені в проході до тамошньої півоселі. Йдемо коротшою дорогою через Кульпарківську вулицю, городами, полями, попри городецьку рогачку, а там попід залізничий міст виходимо на скучну, одноманітну левандівську дорогу. Ах, яке тут мусить бути болото в осени і на весну! Переходимо попри величавий будинок польської школи. І тут, здається, є півоселя, бо на площі перед школою бавиться кілька десяток дітей,— але які вони мають умовини праці, забави, вакаційного віддиху! Нехай! Прийде колись і наш день, хоч покищо наша рідна школа міститься тут при бічній вулиці в невеличкій хатчині у двох кімнатах, а півоселя гуртує найбіднішу дітвору. Є в ній 61 дітей: 39 дівчат, 22 хлопці» — шкільних дітей з того 24. Вік від 3—11 літ. Півоселю веде абсольвентка семинарії п-на Залуська.

Приміщення доволі вигідне: одна велика шкільна саля на забаву, друга захоронкова на їдальню й пообідній спочинок, є й шатня. Була тут недавно маґістратська комісія і найшла все в порядку. Кухня простора, кухарка привітна, сердешна, знати, що не пожалує дітям ні хліба ні страви. А вони переважно доні й синки найбідніших родичів, 15 з них дістає цілий харч зовсім даром, решта зложила мінімальну оплату.

Саме коли входимо, роблять діти пробу до святочного суботнього закінчення. За годину буде обід, а сьогодні на прохід не ходили, бо заповідається дощ. Співають, деклямують, гуляють. Усі сміливі, бадьорі, зовсім нами не бентежилися. Вигляд здоровий — і їм прибуло на вазі, видно, побут на півоселі на здоровім харчі і проходах вийшов їм на пожиток.

Останній день перед закінченням півоселі присвячую **Клепарові.** Погода така гарна, негорячо, що варто перейтися, тимбільше, що дорога серед зелені Клепарівської вулиці, попід дім інвалідів, а відтак серед подиху піль настроює бадьоро. Півоселя міститься недалеко церкви в Народнім Домі, гордості клепарівських українців. На жаль, вона замкнена на всі спусти; сусіди повідомляють мене, що оселяники пішли на прогульку до ліса, а господиня на закупно. Не знаю дороги до ліса, але ось стрічаю п. Микитина, який ласкаво підіймається мене туди провести. Далеко воно, бо аж під Янівським цвинтарем, але так гарно йдеться вузькими вуличками і стежечками в тіні клепарівських садків! Тут зовсім, як на селі, а вже місце прогульки дітвори та їх щоденного побуту просто вимріяне для півоселі. Широка кітловина, заслонена від вітрів; по один бік зелене узбіччя гори, звернене до сонця — по другий бік густий лісок. Між ними проваля-доріжка, а на ній жовтий пісок, улюблений матеріял діточої забави. Десь недалеко є й жерельце студеної води, річка і ставок з шуварцем і жабами.

(Докінчення буде.)

Справа звільнених робітників-українців у м. Львові.

Комунікат.

Дня 10. ц. м. інтервеніював від імени Народньої Організації Українців м. Львова посол д-р **Любомир Макарушка** у львівському воєвідстві в справі звільнення від праці поверх 100 робітників-українців львівським магістратом.

Робітників, що опинились у безвихідному матеріяльному положенні після несподіваного звільнення, взиваємо подати до канцелярії Н. О. У. міста Львова, Підвале 7, III. пов., в годинах між 10—2 год. передпопол. точні дані про склад їх рідні, час, спосіб, евентуальну причину їх звільнення та постійне місце побуту.

Народня Організація Українців м. Львова.

—o—

НОВИНКИ

— **Конфіската „Діла“.** Вчорашнє (209) число нашого органу підпало конфіскаті за другу половину кореспонденції з Криниці п. н. **„Найновіші події на Лемківщині“**. Це 23-я з черги конфіската „Діла“ в цьому році.

— **Свято на Білій Горі.** В неділю, 13. ц. м. відбудеться, як щороку, торжественне богослуження під хрестом Маркіяна Шашкевича на Білій Горі коло Підлися пов. Золочів. Службу Божу відправить епископ Бучко при співучасти околичного духовенства. Свято відбудеться без огляду на погоду.

— **Симфонічний концерт.** Львівська радіостанція передає з Варшави в пятницю 11. серпня симфонічний концерт у виконанні симфонічної орхестри під дириґентурою Фітельберґа. Як 5-та точка концерту йде Суїта Антона Рудницького. Початок концерту в год. 20-ій, продовження концерту після перерви в год. 21.10.

— **Перед реформою залізничої тарифи.** В міністерстві залізниць обмірковують ревізію особової тарифи на залізницях. Зачувати, що ціни білетів І. і II. кляси будуть значно обнижені, зате ціна їзди клясою III. буде незмінена або обнижена дуже мало. Обмежені будуть теж полекші при переїзді державних урядників.

— **Хто виграв на льотерії?** Першого дня тягнення 4 кляси клясової льотерії впали виграні на такі числа: 15.000 зол. на ч. 41613, 66390, 85769. 10.000 зол. на ч. 69153, 77936, 109635. 5.000 зол. на ч. 18905, 24040, 86584, 123440. 2.000 зол. на ч. 3450, 4702, 20357, 44411, 62153, 113326, 125399, 143055, 144900. 1.000 зол. на ч. 16107, 48957, 55168, 73517, 93946, 104063, 107965, 110882, 133353, 148763, 148833, 154376. 500 зол. на ч. 32474, 32380, 34626, 39102, 61042, 72197, 114959, 121722, 125750, 131489. 400 зол. на ч. 16727, 24593, 39127, 48263, 50040, 73520, 126120, 127758, 132510, 137965, 142389, 143900, 147836, 148694, 154547.

— **Популярні потяги.** Окружна дирекція залізниць у Львові висилає в днях 11. до 16. ц. м. популярний потяг до Ґдині. Ціна білету III. кляси там і назад 27 зол. 40 с. В неділю, 13. ц. м. виїздить популярний потяг до Лавочного. Ціна білету в обі сторони 7 зол. 10 сот.

— **Львівська хроніка.** В Бельгійському готелі при пл. Бернардинській застрілився з невідомої причини пор. Евген Карбовський, що приїхав з Рівного. — В касарні при вул. Яблоновських застрілився з причини нещасливої любови Броніслав Родич, вояк санітарного баталіону.

— **Вбитий на основі присуду „дінтойри“.** Справа вбивства мужчини, найденого коло віллі Заремби в Бруховичах під Львовом, виясняється. Підчас секції тіла зроблено відтиски пальців, які уможливили слідчому урядові ствердити, що вбитим є нотований в поліції 34-літний Йосиф Штольц, який мешкав у Підгірцях пов. Золочів і був караний за крадіж. Нема сумніву, що Штольца вбито на основі злодійського присуду, т. зв. дінтойри за якісь прогріхи супроти своїх товаришів. Найближчі дні принесуть мабуть дальше вияснення справи.

— **Жертви грому.** В Семяківці під Львовом ударив грім у хату господаря Йосифа Єнджейовського і поразив родину, зложену з трьох осіб і служниці. Хата станула у вогні. На ратунок кинувся сусід Климчак, якому з нараженням власного життя вдалося винести поражених на двір. Відставлено їх до львівського шпиталю. — Підчас бурі з громами бігла на пасовисько по свою худобу 17-літня Настя Бучинська із Сокільця пов. Бучач. По дорозі вбив її грім, що спалив їй половину голови на вугіль. В тім самім часі згинув від грому Антін Врубель, господар з Броварів пов. Бучач.

— **Краєвва хроніка.** В поспішному потязі на лінії Перемишль-Львів незнаний злодій вкрав д-рові Тимінському, прокураторові із Золочева портфель з готівкою 300 зол. і 15 долярів та ріжними документами. — В Станиславові відобрав собі життя 51-літній Йосиф Маляк, учитель середньої школи деревного промислу, заживши кілька пастильок сублімату та підрізавши собі горло бритвою. Причиною самогубства були родинні невзгодини.

— **Жертви повені.** В Гуті коло Порогів пов. Станиславів переїздив крізь потік Семятин Юрко Зуфалко з жінкою Анною. Розбурхані хвилі перевернули віз і люди впали в воду. Юрко Зуфалко урятувався, а жінка втопилася. Щойно після довших розшуків найдено її тіло.

— **Загадочний кістяк.** Поліційна стежа, обходячи районн, знайшла на горі Високій коло Ясенева пов. Калуш в недоступному місці людський кістяк. З вигляду кістяка можна здогадуватися, що лежить там більш від двох років, бо кости поросли мохом. Про факт повідомлено городський суд в Калуші, що наказав дальші доходження. Це вже третій труп, найдений в тій околиці цього року.

— **Грабунок в білий день.** На дорозі між Журавицею і Перемишлем три парубчаки напали в 8. год. вранці на Катерину Бережницьку із Задуброви біля Радимна і відобрали їй 20 зол., два горнята масла та пару черевиків. Бережницька йшла до суду в Перемишлі, щоби заплатити якусь судову оплату та гривну за брата. За грабіжниками глядає поліція.

— **Смерть черниці під колесами авта.** В середу 9. серпня в Коломиї авто Глязера наїхало на настоятельку Сестер Служебниць 55-літню Наталію Полотнюк. Авто роздавило голову, тому Наталія Полотнюк згинула на місці.

— **Італійський страйк.** У Дрогобичі вибухнув страйк 400 робітників, занятих при регуляції Тисьмениці. На основі умови робітників поділили на дві групи по 400 осіб із платою по 3 зол. денно. Групи мали працювати напереміну по два тижні. Коли в четвер рано мали змінити робітників, перша група не хотіла допустити другої групи до праці та проголосила італійський страйк. Завдяки інтервенції влади страйк зліквідували.

— **Ідилля з перцем.** Члени міської ради Луцька, що вийшли з спільної „одинки“, раз-ураз доходять до зудару, поляки з жидами. Був випадок, що всі радні жиди покинули засідання. На останнім засіданні дійшло знову до сварки з того приводу, що виповіджено посаду цілій низці урядовцям жидам. Президент Беднарський, ставленник воєвідства, починає чистку магістрату від жидів. Цей перець дуже псує ідиллю „спулпраці“. Магістрат, щоб дати працю масам безробітного напливового елементу, намітив низку публичних робіт, для чого рада з першого кроку мусіла дати згоду на підписання векслів на 50 тисяч зол.

— **Крадуть збіже.** На Волині і в деяких сторонах Галичини появилася по селах нова язва— крадіж збіжа по полях. Цілі ватаги міського пролетаріяту вибираються на села, де в ночі, а то й в білий день крадуть збіже з піль. Декуди молотять снопи на місці, а збіже згортають до мішків. До молочення вживають роверів, які обертають колеса до гори і між дротяні шприхи вставляють колося. Обертаючи колесами, вимолочують швидко цілі копи. Збіже вивозять інколи самоходами.

— **Студент обманець.** У Познані арештували Януша Наленч-Коженьовського, студента та голову академічної корпорації. І так Коженьовський зорганізував виставу для дітей, вистава не вілбулася, грошей за білети не звернули; в кіні „Метрополіс“ виступив Коженьовський як шеік Ель Він і виголосив відчит про арабів і арабсько-польські взаємини. Публика не хотіла слухати до кінця недорічностей „шеіка“ й домагалася звороту грошей. „Шеік“ скинув тоді турбан і втік; Коженьовський розпродав 281 білетів „Червоного Хреста“ на виставу „Джім і Джіл“, одначе гроші взяв собі. Видавав теж часопис для зближення слав'янських народів „Панславія“, одначе друкарні та співробітникам не платив.

— **Соромливий злодій.** Іван Несторук з Костопільщини пішов красти до свого сусіда П. Овоприйчука, де його зіймали. 56-літній Несторук із сорому повісився.

— **Волинь горить.** З усіх повітів Волині надходять відомости про пожежі по селах. Причини ріжні.

— **Закриття фабрики.** В Здолбунові зачинена фабрика цементу „Волинь“. 300 робітників залишилося без праці.

— **Викинув гроші.** З вікна поспішного поїзду Відень-Позга викинув хтось [illegible] полетих на половину 100-шілінгових банкнотів. Пасажира, що зробив це, не найшли.

— **Тільки пять днів науки.** Чехословацьке міністерство освіти ввело на пробу від нового шкільного року в 30 школах 5-дневий тиждень науки. Субота буде вільна, так що разом з неділею молодь буде мати два дні відпочинку на тиждень. Розпорядок обовязує головно в промислових округах, де взагалі працюють тільки 5 днів у тижні.

— **Швайцарський летун загинув.** Минулої суботи вилетів з Капштату швайцарський летун Кароль Навер до лету з південної Африки до Англії й загинув. Востаннє бачили його в суботу вечором, як з Мосамодесу в Анголі летів в напрямі свого першого етапу, опісля пропав всякий слід за ним.

— **„Чорним днем“ чехословацького летунства** був минулий вівторок, бо склалися в ньому аж три катастрофи. Коло місцевости Віле в Чехії упав з висоти 80 метрів літак. Пільот Черни пробував рятуватися легкопадом, який з причини замалої висоти не розвинувся і летун убився. Зате сам апарат ушкодився тільки легко. Цікаве, що Черни був першим чеським пільотом, який вжив легкопаду підчас летунської катастрофи в 1923 р. і вискочив щасливо з горіючого апарату, за що був відзначений. Друга катастрофа була в Мільовіц, де впав на землю літак і двоє осіб згинуло. При третій катастрофі коло Малацка на Чехословаччині, де впав літак, пільот урятувався завдяки легкопадові.

—o—

Студентські справи.

Про студії у Празі.

Управа Української Акад. Громади у Празі подає до відома всім, що бажалиб тут студіювати, що у Празі істнують такі високі школи: чеська й німецька техніка з усіма відділами і чеський, німецький та український університет. Вписи до цих шкіл будуть відбуватися приблизно між 24. вересня і 15. жовтня. До вписку треба предложити: 1) матур. свідоцтво, 2) свідоцтво моральности (оскільки була перерва в студіях або від матури минув більше як один рік), 3) пашпорт. Оплата на медичному факультеті за один семестр около 800 кч., на техніці 1.100 кч., при чому чужинецьку оплату кч. 500 треба зложити зараз при вписі.

Згідно з розпорядком чсл. уряду матур. свідоцтво мусить бути потверджене міністерством освіти тої держави, в якій дотичний кінчив середню школу. Для одержання пашпорту потрібне фреквенційне свідоцтво, яке можна одержати тут у всіх вис. школах після предложення відпису матур. свідоцтва. — Місячне удержання в Празі коштує 500—600 кч.

По ближчі інформації та фреквенційні свідоцтва звертатися на адресу: Jaris Osyp, Praha II., Stud. Domov, Na Slupi. C. S. R. На відповідь необхідно долучити 2 міжнародні почтові купони.

—o—

Дописи.

БІБРКА.

Арештування. Недавно, бо в другій половині липня ц. р., невідомі справники повибивали в с. Романові бобрецького повіту вікна місцевим жидам. З того приводу бобрецький староста виїхав був негайно до с. Романова, приказав повставляти вибиті вікна на кошт громади та виставляти що ночі по двох вартівників до кожної жидівської хати, яких є аж 8. Наші селяни, перетомлені тяжкою працею при жнивах, мусять ще недосипати по ночах і куняти біля жидівських хат. Одночасно поліція перевела арештування серед селянської молоді с. Романова і декількох хлопців відставила вже до [illegible] Львова. В Бібрці арештовано теж урядовця філії Т-ва „Просвіта“ п. Рудиновича, якого відставили теж до Львова. Тому праця в філії „Просвіти“ на якийсь час припинилась. Крім того кільканацятьох бобрецьких громадян тягає поліція на переслухання під замітом участи в нелеґальнім поході на могилу покійного Пісецького в дні 30. липня ц. р., хоч ніякого походу взагалі не було, лише найближча рідня Пісецького вложила вінки на могилі покійного.

Діточий садок. У Бібрці гарно розвивається діточий садок, до якого записали наші міщани цього року [illegible]. Садок істнує вже кілька літ і всіх було 70 діточок.

приєднати собі бобрецьких міщан, які тепер радо ведуть свої діти під опіку учительки і провідниці садку п. Нусі Хомиківної що вже третій рік веде цей садок з найкращим успіхом. Тепер садок приготовляється до прилюдного свята-попису.

ЛІСЬКО.

З життя українських установ у Ліську. В доповненні до статті в „Ділі" ч. 201 п. н. „По східній Лемківщині" подаємо ще такі уваги про Лісько: Міщан-українців у Ліську вже небагато, але і ті дома балакають на превеликий жаль майже всі по польськи. Українців-інтелігентів можна теж на пальцях почислити, а саме чотирьох емеритів, лікар, адвокат, нотар і священик-латирох, до того „русский". Та проте саме ця жмінка місцевої і довколишної інтелігенції при допомозі нашого духовенства своїми місячними жертвами, вкладками і своєю працею вдержує при житті всі низові клітини наших установ у Ліську, як Кружок „Рідної Школи", читальню „Просвіти" та філію „Сільського Господаря". Саме завдяки жертвам інтелігенції та духовенства може філія „Сільського Господаря" вдержати до праці в повіті інжиніра-агронома Д. Мачая. Вкінці є ще в Ліську споживча кооператива „Народній Дім", яка дуже добре розвивається, не зважаючи на страшну скруту і притягає до себе покупців не лише зпоміж українців, але також зпоміж сусідів.

ТЕРЕБОВЕЛЬЩИНА.

Підготовка ювилею Філії „Просвіти". Цього року минає 30 літ від оснування Філії „Просвіти" в теребовельськім повіті. З тої нагоди підготовляє виділ Філії на день 20. 8. ц. р. велике повітове просвітянське свято. Філія в Теребовлі обєднує нині 50 читалень у 44-ох громадах повіту. При кожній читальні є бібліотека, багато читалень вже має і спеціяльні діточі бібліотеки. 7 читалень мають свої читальняні дуті орхестри. Половина читалень щойно має власні доми, решта має площі і будівельні фонди. Ще живе перший голова філії о. Теодор Цегельський, а від 20-ох літ проводить філії о. дек. Степан Мохнацький.

Комітет допомоги знищеним повеню і голодній Україні. Дня 3. 8. ц. р. основано при Філії „Сільського Господаря" Комітет допомоги знищеним повеню і голодній Україні. Головою Комітету вибрано о. дек. Мохнацького Степана. Покищо видав Комітет відозву до всіх українських установ і провідних людей в повіті. Повітові українські установи вже висилюували на ту ціль відповідні грошеві датки.

Початок жнив. Останнього дня липня ц. р. почалися у нас жнива. Урожай озимини гарний, гарні також окопові ростини. Збір овочів менше як середній. Пасічники не мали пожитку, вже тепер зголошуються купувати пчільний цукор.

БОЛЕХІВЩИНА.

Після арештувань. Арештовані 8. липня ц. р. з причини непорозуміння громади з війтом в селі Тякові, про що вже було в „Ділі", о. К. Левицький, сотр. в Прибресні і дир. нар. школи Ломиш та селянин Павлишин сидять донині у слідчому арешті в Болехові. Саме тепер перепитує свідків на місці в Тякові судді з Болехова.

Заборона фестину. Староство в Долині заборонило уладити фестин в Болехові, який мав відбутися в неділю 23. липня. Причина: стан безпеки.

Заборона свята Н. Кобринської. Також заборонило староство в Долині свято в честь Н. Кобринської, яке мало відбутись в Болехові в неділю 6. серпня ц. р. Свято бажала уладити філія „Союзу Українок" у Болехові. В програмі свята було м. ін. посвячення пам'ятника на могилі Кобринської та академія в її честь.

——o——

СПОРТ.

МЕТА — ТРИЗУБ.

В-платні змагання цих дружин відбудуться в неділю 13. 8. Обі дружини є тепер в добрій формі, так що дружина, яка вийде побідником — буде поважним кандидатом до мистецтва. Змагання відбудуться на площі С.-Б. в год. 9. рано. Вступ за добр. датками.

ОГОЛОШЕННЯ

Театри.

Театри нечинні з причини ферій.

Кіна.

АДРІЯ: „Пачкарі".
АПОЛЬО: „Анджеліка" (Зуз. Мервіль).
АТЛЯНТИК нечинне до 15. серпня ц. р.
КАСІНО: „Надувальський тє Ска".
КОПЕРНИК: „Сміх у пеклі", „Кон і Келлі в тарапатах".
МАРУСЕНЬКА: „Сміх у пеклі" „Кон і Келлі в тарапатах".
МІРАЖ: „Фліп і Фляп", „Опирі Парижа".
МУЗА: „Тайний детектив".
ПАЛЯС: „Переслідувана долею".
ПАН: „Чоловік малпа".
ПАСАЖ: „Пат і Паташон на зальотах", „Герой кровавої арени".
СТИЛЕВЕ нечинне з приводу реконструкції.
ХИМЕРА: „Сальто мортале" та комедія „Заздрісний шофер".
УТІХА: „Великоміські вулиці" та ревія.

Праський Великий Ярмарок

ВІД 3. IX. ДО 10. IX. 1933.

50-процентова знижка на чехословацьких державних залізницях, $33^{1}/_{3}$-процентова знижка на польських державних залізницях, віза непотрібна. Інформації дає Консулят Чеськословацької Республіки у Львові, вул. Корнеля Уєйського 4, який також видає легітимації на Ярмарок. 164

Закордонне радіо.

Пятниця, 11. серпня 1933.

Бреслява (325) 17.50 Концерт; **Штрасбург** (345,2) 15.30 Концерт, 20.30 Сучасна музика; **Гельсінгфорс** (368,1) 19.40 Спів; **Берлін** (419) 20.05 „Голодова проповідь" (зоголошені документи з СРСР); **Білгород** (429,7) 19.00 Нар. пісні; **Рим** (441,2) 17.15 Солісти; **Прага** (48,6) 21.25 Пісні на альт, тенор і жін. хор; **Відень** (518,1) ... фортепян, 18.30 „Балі, острів богів і танцю"; **Рига** (525) 21.25 „Тоска" оп. Пучіні; **Мінхен** (532,9) 20.00 „Дер Фальоте Бурше" оп. Суппе; **Харків** (937,5) 9.00 Тріо, 10.00 Спів, 10.30 Сатира, 13.50 Концерт, 15.00 Кам музика, 16.05 Музика для молоді, 18.00 Авдиція, 19.00 Квартет.

Субота, 12. серпня 1933.

Барі (269,4) 20.30 „Гейша" оп. Джонса; **Бреслав** (325) 20.00 Давні й нові танці та пісні; **Білгород** (429,7) 12.05 Нар. музика; **Прага** (488,6) 14.50 Легка музика; **Відень** (518,1) 19.15 „Зачарований флет" оп. Моцарта; **Будапешт** (550,5) 17.00 Циг. музика; **Харків** (937,5) 9.00, 13.50, 17.00 Концерт, 10.30 Музика для дітей, 16.00 Трансмісія з театру.

Львівське радіо.

Пятниця, 11. серпня 1933.

7.00—7.55 Раннішня авдиція; 12.05, 12.35, 14.55, 15.15, 15.50, 19.05, 22.40 Грамофон; 16.00 Концерт; 17.00 Серед книжок; 17.15 Музика, спів; 18.15 Деревний промисл на сх. окраїнах; 18.35 Спів; 20.00, 21.10 Симф. концерт (орхестр. „Сюїта" Антона Рудницького ор. 12 під дир. Фітельберга); 21.00 Відчит: „У забутому соні Кайзервальду"; 21.10 Орхестра; 22.00 Танкова музика; 22.25 Спортові вістки.

Субота, 12. серпня 1933.

7.00—7.55 Раннішня авдиція; 12.05, 12.35 Концерт; 14.55, 15.15, 15.35 Грамофон; 16.00, 16.30 Авд. для хорих, сальонова орхестра; 17.00 Балачка; 17.15 Трубна орхестра; 18.15 „Мандрівка водами Польщі"; 18.35 Давна й сучасна музика (Яр. Лопатинський: Гуцульський аркан), спів; 19.40 Перегони авта з львом; 20.00 Легка музика; 21.15 Літер. авдиція; 21.30 Шопенівський концерт; 22.00 Танкова музика; 22.25 Спортові вістки; 22.40 Орхестра мандолiністів.

——o——

БІРЖА.

ГРОШІ.

На львівській біржі в приватних нотуваннях вагався долар між 6.55—6.56 зол. Банк Польський устійнив курс долара на 6.50 зол. Тенденція знижкова.

За німецьку марку платили 2.12 зол., чеські корони 25.75, золотий долар 9.16, австрійські корони 38.25, французькі франки 36.50, дукати 83.80.

ЗБІЖЕ.

За 100 кг. льоко ст. над. парт... км. Ціни ринк.	золотих від	золотих до
Пшениця двірська	28·—	28·50
Пшениця збірна	27·—	27·50
Жито одноціле	18·—	18·25
Жито збірне	17·50	17·75
Ячмінь двір. одноцілий	13·—	13·50
Ячмінь на мливо	12·—	12·50
Овес галицький	11·—	11·50
Овес замоклий	10·—	10·50
Овес збірний	8·50	9·—
Кукурудза краєва	17·—	18·—
Бараболя промисл.	2·50	3·—
Фасоля біла	18·—	20·—
Фасоля кольорова	13·—	14·50
Фасоля краса (з мішк.)	16·—	16·—
Горох пів-Вікторія	27·—	29·—
Горох полевий	20·—	22·50
Бобик	10·—	10·50
Вика чорна	8·50	9·—
Вика сіра	6·50	7·—
Сіно солодке прасов.	6·50	7·—
Солома прасована	4·50	5·—
Гречка	13·50	14·—
Льон	38·—	40·—
Лубин синій	8·50	8·75
Висівки житні	6·50	6·75
Висівки пшеничні	8·25	8·50
Пшоно	28·—	29·—
Просо краєве	28·—	29·—
Макухи льняні	17·—	18·—
Конюшина черв. зв.	85·—	90·—
Мак синій	180·—	190·—
Мак сивий	160·—	170·—
100 кг. льоко Львів	**від**	**до**
Пшениця двірська	29·50	30·—
Пшениця збірна	27·50	28·—
Жито одноціле	20·—	20·25
Жито збірне	19·50	19·75
Ячмінь на мливо	13·25	13·75
Овес двірський	12·50	13·—
Овес двірський замокл.	11·50	12·—
Овес збірний	10·—	10·50
Мука пшен. люксусова	57·50	58·—
Мука пшен. 65 проц.	55·—	55·50
Мука житня тип урял.	35·50	39·—
Висівки житні	6·75	7·—
Висівки пшеничні	9·—	9·—
Крупи ячмінні грубші	28·—	30·—
Пшоно ч. 1	38·—	40·—
Пенцак ч. 10	28·—	30·50
Сіно солодке кр. пр.	7·50	8·—

ЦІНИ „МАСЛОСОЮЗУ".

„Маслосоюз" платив кооперативам дня 10. VIII.: масло 2.70, молоко 17 сот., сметана 70 сот., яйця 3.— зол. за копу. Тенденція на масло і сметану удержана, на молоко слаба, на яйця легко знижкова.

ОПОВІСТКИ

За оголошення редакція не відповідає

Дирекція прив. жін. учит. семінарії СС. Василіянок у Львові (вул. Потоцького 96) подає отсим до відома, що в шк. році 1933/34 буде вести згідно з новими шкільними законами отсі роди шкіл: а) 6-клясову вселюдну школу, до якої можуть вписуватися також хлопці до кляс 1—4. Ця школа є зразковою школою вправ для кандидаток учительської семінарії. б) I. клясу гімназії нового типу, до якої будуть приняті учениці, що покінчили 12 років, щонайменше 6 відділів вселюдної школи, або II. клясу давньої гімназії, або вчилися приватно. в) III., IV. і V. курс учит. семінарії. Зголошення вписів приймає Дирекція кожного дня між год. 8—13 перед пол., від позамісцевих почтою. Вступні іспити до гімназії, як також на III. і IV. курс учит. сем., відбудуться в днях 21. і 22. серпня ц. р. від год. 9. рано. Школа має права державних шкіл і є положена в найздоровішій части міста. При школі є виховний інститут, ведений фаховими силами. — о. В. Лициняк, директор. 152 3—3

На „Рідну Школу" зложили: Д-р Микола Янів, Маленовіце Ч. С. Р. замісць вінка на домовину брата, бл. п. о. Петра Янова, б. пароха у Глинній, 100 кор. ч. і Народня Гостинниця у Львові замісць вінка на домовину бл. п. д-ра Ярослава Олесницького 50 зол. — Вп. Жертводавцям щира дяка від Гол. Управи „Рідної Школи". 161 а.

ДРІБНІ ОГОЛОШЕНЯ

За оголошення редакція не відповідає

ПРИЙМУ на станцію панночки, пиніно в хаті. Глубока 21/II. Гриньовська 158 1-2

ІНТЕЛІГЕНТНА жінка шукає занять, розуміється на господарстві і кухні. Зголошення прошу слати на адресу: Стефанія Дидяківна, Бережани, вул. Королевої Ядвиги. 159 1-

СТАНЦІЯ для 3-ьох учениць (-ків) з окремим входом. Голуба 11 а, мешк. 5. 160 1-

ПРИЙМУ учеників (-ці) на станцію. І. РУДНИЦЬКИЙ, Львів, вул. св. Терези 2 Б/II. м. 6. близько гімназії. 119 5-

АДВОКАТСЬКИЙ аплікант з чотирорічною ефективною адвокатською практикою, спосібний самостійно вести канцелярію, пошукує місця в адвоката. Вимоги скромні. Адміністрація „Діла" — „Рутинований". 162 1-

СТАНЦІЯ для 2—3 учеників (-ниць), комфорт, лазничка, фортепян, ... конверзація, околиця політехніки. Відомість „Комета", Ринок 21. 163 1-

ДВІ учениці або учеників (молодших) прийме на станцію д-р Барвінський, Львів, Театинська 31. 115 5-

ОГОЛОШЕННЯ

За оголошення редакція не відповідає

За редакцію відповідає Олександер Костик. Видає Видавнича Спілка „Діло". З друкарні Вид. Спілки „Діло". Львів, Ринок 10.